

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: תמם	שם פרטי: ניצה
---------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: לגזיאל		בלועזית Lagziel	
שם פרטי איתו נולדתי: מיסה		בלועזית Misa	
שנת לידה: 1935		מין: נקבה	
עיר לידה: טובורג		בלועזית Benghazi	
ארץ לידה: לוב			
שם פרטי ושם משפחה של האב: שלום לגדיאל		שם פרטי ושם נעורים של האם: רחל גואטה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בנגזי		בלועזית Benghazi	
ארץ המגורים: לוב			
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) הלכנו לבית הספר עד כיתה ד'		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמידה	
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)			
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: בנגזי, לוב (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: בנגזי		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'		שנת עליה: 1949	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה גלילה	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

כל החגים היינו חוגגים בבית. הייתי לדה וגרתי עם ההורים שלי. הייתי כל הזמן חולה וכל הזמן היו דואגים לי. הייתה לי אולי חברה אחת. לא היינו יוצאים מהבית, כל אחד והבית שלו. אבא היה פקיד של מישהו עשיר ואמא הייתה בבית מגדלת ילדים. אהבנו לאכול מפרומה – קציצה עם בשר ופטרזיליה. אהבתי אסידה, קוסקוס. כשהייתי קטנה לא אכלתי וקיבלתי צעקות. אהבתי את הברד.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

היינו בין שתי מחנות באמצע שדה הקרב. לא היו רדיפות. הערבים היו שומרים עלינו בהתחלה עד שהתחילו הבעיות בישראל. ערבי היה שומר על המדרגות בבית שלנו. בזמן המלחמה אני שמרתי על האחים שלי, אמא שלי סבלה מהעיניים אז הייתי עוזרת לה. לא הייתה עבודה והייתי כל הזמן בבית. רק פעם בשבוע הינו יוצאים ואוכלים. מדי פעם היינו משחקים קלאס. במהלך המלחמה לקחו אותנו למחנה שבויים בג'אדו ושם שמרו עלינו הגרמנים. היו שם סככות גדולות. בין משפחה למשפחה שמו שמיכה כדי להפריד. היינו ישנים כל הזמן כי לא היה לנו מה לעשות. לא היה לנו אוכל והיינו נותנים לערבים תמורה כדי לקבל אוכל. שגרת היום התבססה על הישרדות. הגרמנים ידעו שבשבת אנחנו אוכלים חמין. הם היו מגיעים בערב, משתינים על האוכל ואנחנו היינו צריכים לאכול בכל זאת. היו שם פרעות ולא היה לנו איפה להישאר אז הגרמנים לקחו אותנו לג'אדו.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

אחרי המלחמה חזרנו הביתה. בבית לא היה כלום. כל היום היינו בים ולא היה לנו מה לעשות. חזרנו לגור שם. מתחילים מחדש. כל אחד היה מביא לנו משהו. קבוצה של אנשים מטעם הסוכנות באו אלינו ואמרו לנו שאנחנו צריכים לעזוב מיד את בנגאזי או להישאר שם בלי כלום. לקחנו את כל מה שהיה לנו, המעט שהיה. אבא לקח אותי ולא הייתה סמיכה להתכסות, לכן לקח בד שמשמשים בחגים כיסה אותי והרים אותי על הידיים. שם אותי באוניה וכל המשפחה עלינו לארץ.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגענו ישר לבית ליד וגרנו באוהלים. הלכתי לעבוד בנתינה למשק בית. הייתי מנקה את הביתים של אחרים כדי לעזור לפרנס את הבית. הייתי הולכת ברגל הלוך וחזור. אחרי שעברתי מבית ליד לכפר סבא הערבית התחלתי לעבוד באריזות תפוזים. שם הכרתי את בעלי. אבא שלו היה אומר לי שיש לו מישהו בשבילי. היה לנו שידוכים אז, לא כמו שעכשיו. התחתנו. בהתחלה לא רציתי להתחתן. אח שלי היה כמו השומר ראש שלי. לא נתתי נשיקה לבעלי. בחתונה שמו אותנו בארגז במקום חופה. הרב שכח איפה אלישמע, איפה שחיכנו שיחתן אותנו. כל האנשים חיכו לרב. לא היו מכוניות, הכל היה בוך. בסוף התחתנתי. היום יש לנו 9 ילדים, נכדים ונינים. אהבנו את הארץ. למרות שלא היה לי פשוט. אני רוצה שהנכדים שלי ילכו לבית הספר כל יום, נקיים מסודרים, ילמדו, עם אוכל בתיק, שיחזרו עם תעודות. חשוב מאוד שהם יצליחו. אם לא ילמדו לא יצליחו. זה משהו שאני מרגישה עליי. אם הם ילמדו יהיה להם עתיד טוב יותר. שלא יסבלו את מה שאנחנו סבלנו.

ראיון: רוניקה איצקוביץ

אלישמע, יולי 2013